

Number 5 January 2009

ONCE
Again-st
Abandon

Opening to New Countries Experiences

ID I/06/B/F/PP-154035

The project has been funded with support of the European Commission. This publication reflects the views of the author, and the Commission and National Agency cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Το Σχέδιο αυτό χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στην παρούσα δημοσίευση εκφράζονται οι απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δε φέρει καμία ευθύνη για τον οποιαδήποτε τρόπο αξιοποίησης των πληροφοριών που παρουσιάζονται στα κείμενα αυτά.

Η παρούσα δράση υλοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικού και Επαγγελματικού Προσανατολισμού, στην Αθήνα, με τη συνεργασία μιας συμβούλου από ένα Κέντρο Εργαζόμενης Νεότητας. Στο πλαίσιο αυτής της δράσης ζητήθηκε από δύο νέες που εγκατέλειψαν πρόωρα την εκπαίδευση να διηγηθούν τη ζωή τους μέχρι σήμερα, τις επιτυχίες και τις αποτυχίες τους αλλά και τα όνειρα και τα σχέδια που έχουν για το μέλλον.

The present activity was carried out by the Institute of Training and Vocational Guidance, Athens, Greece, in cooperation with a counselor from a Working Youth Center. Two young dropouts were asked to narrate their life stories, their successes and failures as well as their dreams and future plans.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΕ ΜΕΝΑ - Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ALL IT TAKES IS SOMEONE TO BELIEVE IN ME - THE IMPORTANCE OF A SECOND CHANCE

I. Το Χρονικό μιας Εγκατάλειψης

Έτσι ξεκίνησαν όλα ....

Είμαι η Σοφία και οι γονείς μου χώρισαν όταν ήμουν 10 ετών. Αν και ο πατέρα μου ήθελε να με πλησιάσει εγώ δεν τον άφηνα ενώ με την μητέρα μου μαλώναμε συνέχεια γιατί δεν με καταλάβαινε καθόλου. Εγώ ήμουν πολύ δεμένη με τον παππού και τη γιαγιά μου και μόνο χάρις σε αυτούς κατάφερα να κάνω κάποια πράγματα στη ζωή μου. Λόγω των προβλημάτων που είχα στο σπίτι το ενδιαφέρον μου για το σχολείο και τα μαθήματα λιγόστευε συνεχώς και άρχισα να κάνω όλο και περισσότερες κοπάνες.

I. The chronicle of an abandonment

How everything started ....

I am Sophia and my parents got divorced when I was 10 years old. I stayed with my mother who didn't understand me at all and we fought all the time. Although my father tried to come close to me I didn't let him. The only persons I felt close to were my grandparents and it is because of them that I managed to accomplish these things in my life. Because of the problems I had at home my interest in school was rapidly diminishing and I began to skip school more and more.

Οι γονείς ...

Και οι δύο γονείς μου στην ουσία έκαναν ο καθένας τη ζωή του. Έτσι, κανείς από τους δύο δεν ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα ούτε στεναχωρήθηκε ή ανησύχησε όταν τους είπα ότι θα σταματήσω το σχολείο ούτε ποτέ ενδιαφέρθηκαν να ρωτήσουν πως πάω στο σχολείο ή αν χρειάζομαι κάποια βοήθεια, ένα φροντιστήριο, ας πούμε.

The parents ...

Both my parents cared only for themselves and their lives. So, neither was particularly interested, worried or upset when I told them that I'm quitting school. Moreover, never did they ask how things were going at school, whether I needed any help, some tutoring for example.

Το σχολείο ...

Για να είμαστε ειλικρινείς, το σχολείο, οι καθηγητές δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για τα παιδιά και τα προβλήματά τους. Το μόνο που τους ένοιαζε ήταν να κάνουν το μάθημά τους και να πάνε σπίτι τους. Ήταν πολύ αυστηροί χωρίς λόγο ενώ κοιτάγανε μόνο την εξωτερική εμφάνιση και κρίνανε μόνο από αυτή.

The school ...

To be honest, the school, the teachers were not interested at all for the kids and the problems they may be facing. All they cared for was to finish their job and go home. They were extremely strict for no reason at all while they judged you only on the basis of the way you looked, the way you dressed.

Οι φίλοι ...

Οι φίλοι μου στο σχολείο ήτανε λίγο πολύ στην ίδια κατάσταση με εμένα, χύμα, με πολλά προβλήματα, των περισσότερων οι γονείς είχαν χωρίσει, δεν έκαναν φροντιστήριο, τίποτα. Έτσι, κάναμε όλοι μαζί κοπάνες συνέχεια ενώ συχνά διαφωνούσαμε με τις αποφάσεις του σχολείου και το δείκναμε με καταλήψεις και άλλα τέτοια. Ήμασταν οι επαναστάτες του σχολείου, τα μαύρα πρόβατα. Έτσι, το σχολείο έγινε σα φυλακή για μας και οι καθηγητές οι δεσμοφύλακες. Το μόνο που σκεφτόμασταν ήτανε να φύγουμε από εκεί και να αρχίσουμε επιτέλους να ζούμε τη ζωή μας. Στα 15 - 16 δε σκέφτεσαι ούτε τις συνέπειες ούτε το μέλλον ... απλώς αντιδράς παρορμητικά.

The friends ...

My friends at school were more or less at the same situation as me, very loose individuals, with a lot of problems. Most of them had also divorced parents, they couldn't afford tutoring, they could afford nothing. So, we all together skipped class repeatedly while we very often disagreed with the school's decisions and we expressed that with sit-ins and staff like that. We were the rebels of the school, the black sheep. As a result, school became like a prison for us and the teachers were the guards. The only thing in our mind was to get out of there and began, at last, to live our lives. At that age 15-16 you don't think about consequences or the future. You simply act on your impulses ...

Την ίδια εποχή γνώρισα ένα τύπο που είχε παρατήσει και αυτός το σχολείο και ούτε δούλευε ούτε έκανε κάτι. Έβγαζε εύκολα χρήματα κάνοντας μικρεμπόριο ναρκωτικών ενώ χρησιμοποιούσε και ο ίδιος. Έτσι, αν και στην αρχή ήμουνα διστακτική, άρχισα σιγά - σιγά να κάνω και εγώ χρήση. Το σχολείο δεν με ενδιέφερε πια καθόλου και ζούσα την κάθε μέρα όπως ερχόταν. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να σταματήσει αυτή την κατάσταση, ούτε οι γονείς, ούτε το σχολείο, ούτε κάποιος κοινωνικός φορέας. Αλλά και

αργότερα, όταν προσπάθησα να μπω σε κάποιο πρόγραμμα αποτοξίνωσης ενώ ήμουνα ήδη έγκυος, κανείς δεν ενδιαφέρθηκε ούτε προσπάθησε να με πλησιάσει και να με ακούσει, να με καταλάβει πραγματικά.

At the same time, I met a guy who had also abandoned school and he didn't work, he did nothing. He was making easy money dealing drugs while he used drugs himself. So, although at the beginning I was very hesitant, I gradually began using drugs myself. As a result, school was becoming the least of my concerns and I was living each day as it was coming my way. No one showed any interest in me, neither my family nor the school nor any social service. Even later on, when I tried to ask for help and get into a detoxification program while I was already pregnant with my child, no one was really interested in me or tried to approach me, to actually listen and understand me.

Κάποιος ενδιαφέρθηκε ...

Μετά τη γέννηση του παιδιού μου το άφησα στη μητέρα μου και εγώ συνέχισα τη ζωή μου ακριβώς όπως και πριν. Τότε γνώρισα τη σύμβουλο από το Κέντρο Εργαζόμενης Νεότητας και για πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωσα ότι κάποιος με καταλάβαινε, με άκουγε πραγματικά, ενδιαφερόταν για μένα. Εντάξει, ήμουν και εγώ πιο ώριμη εξαιτίας του παιδιού και έτσι αποφάσισα ότι θέλω να προσπαθήσω να επανενταχθώ. Με πήρε σοβαρά και έτσι μου έδωσε το κίνητρο να κάνω κάτι για μένα.

Help comes my way ...

After the birth of my child, I left her with my mother and I went back to my old life. Everything was as it used to be. Then, I met a counselor from a Youth Center and for the first time in my life I felt that someone understood me, someone was listening to me, was really and genuinely interested in me. OK, I was also more mature with the baby and everything and so I decided that I wanted to try to reintegrate into society. The counselor took me seriously and this way she made me interested in doing something for my self.

Μπήκα σε ένα πρόγραμμα αποτοξίνωσης και αυτή τη φορά τα κατάφερα και το ολοκλήρωσα. Τώρα μένω στον ξενώνα του προγράμματος, ένα μέρος το οποίο αισθάνομαι πραγματικά σα σπίτι μου. Και είναι το σπίτι μου τα δύο τελευταία χρόνια. Εκεί νοιώθω ήρεμη και ασφαλής και έτσι μπορώ να συνεχίσω να προσπαθώ να αλλάξω τη ζωή μου.

I entered into a detoxification program and this time I managed to stay and complete it. Now, I'm living in the guest house of the program, a place that is actually home for me. And it has been my home for the last two years. There I feel relaxed and secure and so I can keep trying to change more things so as to turn my life around.

Όταν μπήκα στη φάση της επανένταξης αποφάσισα ότι πρέπει να τελειώσω το σχολείο γιατί χωρίς αυτό το χαρτί δεν μπορούσα να κάνω και πολλά πράγματα. Μου ήταν απαραίτητο για να μπορέσω και εγώ να γίνω κάτι, να δουλέψω, να προσφέρω στην κοινωνία, να κάνω πράγματα δηλαδή. Έτσι, γράφτηκα σε ένα νυχτερινό σχολείο και κατάφερα να το τελειώσω και μάλιστα με καλό βαθμό.

When I entered the reintegration phase of the program, I decided that I had to finish school because there were very few things I could do without this certificate. It was necessary in order to do something with myself, to work, to offer to society, to accomplish things, that is. So, I enrolled at an evening school and I managed to finish it and with good grades.

Μετά γράφτηκα σε κάποια μαθήματα ενδυματολογίας και styling, τα οποία παρακολουθώ ακόμα και κοντεύω να τα ολοκληρώσω. Η ενδυματολογία και το styling είναι κάτι που μου άρεσε από παιδί και που είμαι πραγματικά καλή σε αυτό. Ακόμα και ο καθηγητής των καλλιτεχνικών στο γυμνάσιο μου είχε πει ότι είμαι καλή και με έσπρωχνε να ασχοληθώ με το σχέδιο και κυρίως με το σχέδιο μόδας. Δυστυχώς όμως έφυγε από το σχολείο γιατί είχε προβλήματα υγείας, έχασα την υποστήριξή του και τα παράτησα.

After receiving my school certificate, I enrolled to a costumery and styling course, which I still follow and I'm very close to completing. Costumery and styling are things that I really liked since I was a kid and I'm really good at. Even my art teacher at school believed I was good at this and he told me so many times and he tried to motivate me to follow a career in design, and more specifically in fashion design. Unfortunately, he had to stop working because he has some serious health problems and thus I lost his support and finally forgot everything about this plan.

Τώρα κάνω σχέδια και έχω όνειρα για το μέλλον μου ξανά. Μόλις πάρω το χαρτί της ενδυματολογίας θα ψάξω να βρω μια δουλειά σε αυτό το αντικείμενο. Ακόμα, σκέφτομαι να πάρω μια επιδότηση και να κάνω τη δική μου μικρή επιχείρηση που θα ασχολούμαι με τα ρούχα, κάτι που αγαπάω πολύ. Για πρώτη φορά στη ζωή μου κοιτάω μπροστά, στο μέλλον και δεν το φοβάμαι αλλά το περιμένω με χαρά και ελπίδα.

Now, I'm making plans and I have dreams for my future again. When I finish the costumery course and receive my certificate I will try to find a job in this area. I'm even thinking of applying for a grant and create my own small enterprise where I could work with clothes, something I really love. For the first time in my life, I look ahead at the future and I'm not afraid of it but I expect it with joy and hope.

Μια Δεύτερη Ευκαιρία ...

A Second Chance ...

Η νεαρή κοπέλα, η ζωή της οποίας δίνεται παρακάτω δε θέλησε να χρησιμοποιήσει το πραγματικό της όνομα.

The young adult, whose life is narrated below, didn't want to use her real name.

Η Μαρία προέρχεται από μονογονεϊκή οικογένεια μια και οι γονείς της χώρισαν όταν η ίδια ήταν μικρή και στη συνέχεια ο πατέρας της εξαφανίστηκε. Η μητέρα της δημιούργησε σχέση με έναν άλλο άνδρα και απέκτησε τρία παιδιά μαζί του. Όμως, και αυτός έφυγε χωρίς να επικοινωνήσει ξανά μαζί τους. Έτσι, η μητέρα έπρεπε να εργαστεί και η Μαρία αναγκάστηκε να αναλάβει τη φροντίδα του σπιτιού αλλά και των αδελφών της με τα οποία είχε έτσι και αλλιώς 10 χρόνια διαφορά. Για κάποιο διάστημα, κατάφερε να συνδυάσει τη φροντίδα της οικογένειας με το σχολείο καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια μια και αγαπούσε πολύ το σχολείο ενώ ήταν και αρκετά καλή μαθήτρια και αυτό της έδινε ένα ισχυρό κίνητρο. Όμως, οι πολλές απουσίες που αναγκαζόταν να κάνει και τα κενά που δημιουργούνταν στη μάθησή της είχαν ως αποτέλεσμα να αφήσει το σχολείο και να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στη φροντίδα του σπιτιού και της οικογένειας.

Maria comes from a single parent family since her parents were divorced when she was little and the father disappeared completely from her life. Some time later on her mother entered into a relationship with another man, with whom she had three more children. However, he also left the family and disappeared. As a result, the mother had to work and Maria had to assume the responsibility of taking care of the house and her siblings, since she was the oldest one (actually she was ten years older). For some time, she managed to combine school with the care of the family, although it took a lot of effort, since she really loved school and she was a good student, which provided her with a strong motive. Yet, her household responsibilities forced her skip school more and more often resulting to the creation of serious learning gaps. Thus, Maria not being able to deal with this situation and under the burden of her multiple responsibilities quitted school.

Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, η Μαρία ασχολήθηκε αποκλειστικά με τη φροντίδα του σπιτιού και της οικογένειας, αναλαμβάνοντας πλήρως το ρόλο της μητέρας. Στη συνέχεια, άρχισε να δουλεύει περιστασιακά αρχικά ως πωλήτρια, με ιδιαίτερα χαμηλή αμοιβή και χωρίς ασφάλεια και στη συνέχεια ως υπάλληλος σε ένα φωτογραφείο, επίσης με χαμηλές αμοιβές. Όμως, ο εργοδότης της φερόταν άσχημα και έτσι αναγκάστηκε να σταματήσει. Μετά, από αυτές τις αρνητικές εμπειρίες η Μαρία έμεινε πλέον στο σπίτι, χωρίς να προσπαθεί άλλο να αλλάξει την κατάσταση ή να κάνει κάτι για τον εαυτό της.

For a long period of time, Maria was exclusively engaged in taking care of the family and the house, fully assuming the responsibilities of the mother. However, later on, she began to work occasionally originally as a saleswoman, with very low pay and no insurance. Following that, she worked for awhile as a clerk at a photography shop where the pay was very low as well. The employer was mistreating her though and she had to quit. After these negative experiences Maria simply stayed at home and ceased any effort to change her situation or do something for herself.

Κάποια στιγμή πηγαίνοντας στο ΚΠΑ της περιοχής της, η σύμβουλος απασχόλησης της μίλησε για ένα Σχέδιο Equal, το οποίο υλοποιούταν στην περιοχή της Αττικής και απευθυνόταν σε άτομα που είχαν εγκαταλείψει το σχολείο και δεν διέθεταν τις απαραίτητες δεξιότητες ώστε να μπουν στην αγορά εργασίας. Η Μαρία αποφάσισε να πάρει περισσότερες πληροφορίες για αυτό, είδε ότι ήταν κάτι που την ενδιέφερε και τελικά μπήκε στο Σχέδιο. Παρακολούθησε ένα πρόγραμμα κατάρτισης για Βοηθούς Γραφείου με χρήση Η/Υ, με μεγάλη συνέπεια και ενδιαφέρον. Κατά τη διάρκεια της πρακτικής άσκησης η Μαρία υπήρξε ιδιαίτερα συνεπής και αποδοτική, δείχνοντας τις ικανότητες που διέθετε. Αυτό αναγνωρίστηκε από τους υπεύθυνους με αποτέλεσμα να τις δώσουν περισσότερες αρμοδιότητες απ' ότι στους άλλους εκπαιδευόμενους. Έτσι, η πρακτική άσκηση αποτέλεσε μια πολύ θετική εργασιακή εμπειρία για την ίδια, δεδομένου ότι της έδωσε την ευκαιρία να συνειδητοποιήσει τις ικανότητες που διέθετε αλλά και τις δυνατότητές της για περισσότερα πράγματα. Η αναγνώριση που εισέπραξε από τους υπεύθυνους συνέβαλλε σημαντικά στο να πιστέψει στον εαυτό της.

At some point Maria visited the Employment Promotion Center in her area, and the employment counselor informed her about an Equal project which was implemented in the region of Attica and addressed young dropouts who lack the necessary skills to enter the labor market. Maria thought it sounded interesting, asked for more information and finally decided to enter the program. Within this framework, she participated in a training program for office clerk assistants with use of P/C, showing great interest and consistency. During the practicum at an enterprise, Maria was particularly efficient and reliable and as a result the person responsible for the trainees assigned to her more responsibilities than the other trainees. Thus, the practicum turned out to be a very positive and rewarding experience for her since it gave her the opportunity to realize that she possessed quite a few skills as well as that she has the potential for much more things. The recognition she received from the person responsible for the trainees contributed significantly in improving her self image as well as believing in herself.

Τώρα, η Μαρία εργάζεται σε μια εταιρία την οποία βρήκε μέσω του ΚΕΚ που υλοποίησε και την κατάρτιση. Τόσο η ίδια όσο και οι εργοδότες της είναι πολύ ευχαριστημένοι και μάλιστα σε σύντομο χρονικό διάστημα η Μαρία πήρε προαγωγή σε μια θέση με μεγαλύτερες υπευθυνότητες αλλά και καλύτερες αποδοχές.

Now, Maria is working at a company which she found through the training center that implemented the training program. Both Maria and her employer are very satisfied while recently Maria was promoted to a higher position, one with more responsibilities and better salary!

Αθήνα / Athens 2008